

ע"פ 2046/14 - בנימין גיגי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2046/14 - ב'

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: בנימין גיגי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, מיום 4.2.2014, בת"פ 8082/09, שניתן על ידי כב' השופטת ט' חיימוביץ'

בשם המבקש: עו"ד ניר זנו

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב תשלום הקנס שהושת על המבקש, במסגרת ת"פ 8082/09, בבית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ט' חיימוביץ').

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום במסגרתו ייוחסו לו העבירות הבאות: ארגון משחקים אסורים, לפי סעיף 225 לחוק עמוד 1

העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (ריבוי עבירות); החזקה וניהול מקום משחקים אסורים, לפי סעיף 228 לחוק העונשין; מרמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה), וסעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ה-1975 (להלן: חוק מס ערך מוסף) (ריבוי עבירות); אי-ניהול פנקסי חשבונות, לפי סעיף 216(5) לחוק מס ערך מוסף; אי הוצאת חשבוניות מס, לפי סעיף 117(א)(13) לחוק מס ערך מוסף; אי הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ, לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף; אי-ניכוי מס במקור, לפי סעיף 218 לפקודת מס הכנסה (ריבוי עבירות); הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000; והדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

ביום 3.11.2010, תוקן כתב האישום, כך שנוספו לו עבירות של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בקצירת האומר יצוין, כי מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי המבקש החזיק במשך מספר שנים מועדון להימורים בלתי חוקיים בעיר אילת, והפיק מכך ממון רב מבלי שדיווח על הכנסותיו לרשויות המס.

3. ביום 30.12.2013, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, במרבית העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. המבקש זוכה מהעבירות שעניין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לו, שיבוש מהלכי משפט, והדחה בחקירה, וכן מאחת מעבירות הלבנת ההון, שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

4. בעקבות הרשעתו, גזר בית המשפט המחוזי ביום 4.2.2014, את עונשו של המבקש והשית עליו את העונשים הבאים: 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 9 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו של המבקש מהמאסר, לבל יעבור אחת מהעבירות בהן הורשע; וקנס כספי בסך 100,000 ש"ח, או 250 ימי מאסר תמורתו. ביום 12.2.2014, הורה בית המשפט המחוזי, כי המבקש ישלם את הקנס שהושת עליו ב- 20 תשלומים שווים, החל מיום 10.3.2014.

5. ביום 18.3.2014, הגיש המבקש ערעור בלתי מנומק על גזר דינו של בית המשפט המחוזי. בד בבד עם הגשת הערעור, הגיש המבקש את הבקשה שלפניי, לעכב את תשלום הקנס שנגזר עליו.

טיעוני המבקש בבקשה לעיכוב ביצוע תשלום הקנס

6. לטענת המבקש, על אף שבית המשפט המחוזי הדגיש בגזר דינו, כי בגזירת עונשו יש להביא בחשבון את מצבו הכלכלי והרפואי, הרי שבסופו של יום, הטיל עליו בית המשפט קנס, אשר אינו תואם את יכולותיו הכלכליות. המשמעות המעשית של הטלת הקנס היא ימי מאסר נוספים בהם יאלץ המבקש לשאת. לטענת המבקש, אם לא יעוכב תשלום הקנס, קיים חשש כבד כי הוא יאלץ לרצות את ימי המאסר הנוספים תמורתו, עוד טרם שמיעת ערעורו. המבקש צרף לבקשתו מסמכים, מהם ניתן ללמוד כי הוא מצוי במצוקה כלכלית, וכי הוא מתקיים, מאז מעצרו בשנת 2009, מקצבת ביטוח לאומי.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה לעיכוב ביצוע תשלום הקנס ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה של הבקשה להידחות.
8. הלכה היא מלפנינו, כי בית המשפט אינו נוטה לעכב תשלום קנס שהושת על נאשם, גם אם זה הגיש ערעור הנוגע לרכיב זה. הטעם לכך הוא, כי בניגוד לעונש מאסר, תשלום הקנס אינו גורם, במרבית המקרים, לנזק בלתי הפיך למערער, במובן זה שאם יתקבל הערעור, יהיה ניתן להחזיר למערער את הכספים ששילם ולהשיב את המצב לקדמותו (ראו, לעניין זה, ע"פ 7593/08 ריטבלט נ' מדינת ישראל (8.2.2009), בפסקה 22 להחלטתו של השופט ח' מלצר; ע"פ 5529/12 אוהב נ' מדינת ישראל (2.1.2013), בפסקה 22 להחלטתו של השופט י' דנציגר; ע"פ 5957/12 רביזדה נ' מדינת ישראל (27.5.2013), בפסקה 7 להחלטתו של השופט דנציגר (להלן: עניין רביזדה)).
9. אמנם, נקבע כי במקרים בהם קיים חשש שאם לא יעוכב תשלום הקנס ירצה המערער את ימי המאסר שנפסקו תמורתו, עוד טרם שיישמע ערעורו, ישקול בית המשפט לעכב את ביצוע תשלום הקנס עד למתן פסק דין בערעור (ע"פ 3468/12 שורפי נ' מדינת ישראל (12.7.2012), בפסקה 4 להחלטתו של השופט צ' זילברטל). ואולם, במקרה מעין זה, על בית המשפט להשתכנע במידה גבוהה של ודאות כי המערער אכן יאלץ לרצות מאסר חלף תשלום הקנס (ע"פ 29/13 בירנבוים נ' מדינת ישראל (13.1.2013), בפסקה 7 להחלטתו של השופט זילברטל; ע"פ 10209/03 שפיר נ' מדינת ישראל (26.11.2003), בפסקה 3 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה; עניין רביזדה, בפסקה 8 להחלטתו של השופט דנציגר).
10. לצורך הדיון בבקשה, מוכן אני להניח כי אין בידו של המבקש לשלם את הקנס שגזר עליו בית המשפט המחוזי. ואולם, לא השתכנעתי כי החשש עליו מצביע המבקש בבקשתו, לפיו הוא עלול לרצות את ימי המאסר שנגזרו עליו בתמורה לאי-תשלום הקנס טרם מתן פסק הדין בערעור, הוא ברמת הסתברות גבוהה. על המבקש נגזרה תקופת מאסר משמעותית של 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ואני סבור כי הסיכוי שהמערער יסיים את ריצוי עונשו טרם מתן פסק דין בערעור אינו גבוה. אם יסתבר, בהמשך כי המבקש מתקרב לסיום ריצוי עונשו, וטרם ניתן פסק דין בערעור, רשאי המבקש לפנות בבקשה חוזרת לבית משפט זה לעיכוב ביצוע תשלום הקנס.
- כמו כן, פתוחה הדרך בפני המבקש לפנות אל המרכז לגביית קנסות, בהתאם לסעיף 5 לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995, על מנת לפרוס או לדחות את תשלומם של הקנס.
11. המזכירות תקבע את הדיון בערעורו של המבקש עד לסוף חודש מאי 2014. בכפוף לכך, הבקשה לעיכוב תשלום הקנס נדחת בזאת.
- ניתנה היום, ט"ז באדר ב' התשע"ד (18.3.2014).

ש ו פ ט

